

Veelgeliefden,

De Israëlieten waren nog maar net over de droge bodem van de Rode zee getrokken of ze begonnen te morren. Bij elke tegenslag morden ze tegen Mozes en Aaron: "we hebben geen eten, we hebben geen drinken, waren we maar bij de vleespotten van Egypte gebleven." En toen het brood uit de hemel neerdaalde en het water uit de rots stroomde, ook toen bleven ze morren over het manna, *het brood dat iedere smaak in zich had en aangenaam was voor ieder die het proefde.* (Wijsh. 16, 20) Maar het volk klaagde over dat minderwaardig voedsel. Bij elke tegenslag of onverwachte situatie hadden de Israëlieten de neiging om het op te geven.

Ook onze levensweg lijkt op de pelgrimstocht van de Israëlieten door de woestijn. Wij zijn in het doopsel door de Rode Zee getrokken op weg naar het Beloofde Land. Daarom herkennen we die gevoelens van gemor. Steeds als we God nodig hebben, lijkt Hij ver weg. Als wij in nood zijn, lijkt Hij afwezig. Dan komen die zelfde gedachten van de Israëlieten in ons op: hadden we het maar niet gedaan, waren we de Heer maar niet gevolgd, dan zaten we nu nog bij de vleespotten van Egypte. Kijk maar naar de Egyptenaren, beeld voor mensen die zonder God of gebod leven, die hebben het veel makkelijker.

Zelfs bij de ontmoeting met Jezus waren deze gevoelens bij de omstanders aanwezig. Nadat Hij allerlei wonderen en genezingen verricht had, kwamen de Joden met de vraag: wat voor teken doet u eigenlijk? Het evangelie van deze zondag is het vervolg van vorige week, toen we hoorden hoe Jezus ongeveer vijfduizend man met vijf broden en twee vissen wist te spijzigen. Omdat ze dit teken zagen, volgden ze Hem, maar ze kwamen niet tot het geloof. De Joden zochten een teken. Ze wilden een houvast, zekerheid opdat ze in Hem konden geloven, op Hem vertrouwen. Diep in ons hart leeft misschien ook bij ons die twijfel. In een wereld die steeds onveiliger en gevaarlijker lijkt te worden, zijn we op zoek naar veiligheid, geborgenheid, zekerheid. Kunnen we wel op God bouwen? Waar is Hij bij al die oorlogen en geweld, bij overstromingen en watersnood? Waar is Hij als ik in nood zit? Helpt Hij wel?

Als we niet op God kunnen bouwen, moeten we wel krampachtig proberen om alles naar onze eigen hand te zetten, om ons leven veilig te stellen. Onze omgeving passen we aan onszelf aan en onze toekomst proberen we vast te leggen. Door een vol geplande agenda houden we de tijd in onze greep en hopen dat er niets mis kan gaan. Zelfs voor het weer willen we zekerheid: schijnt de zon of regent het? Wat een bevrijding kan het zijn om enkele dagen op vakantie te gaan en al die zekerheden los te kunnen laten! Heerlijk die dagen waarin we onze agenda thuislaten en ons toevertrouwen aan wat we tegenkomen! Daar zien we aan dat we niet geschapen zijn om alles zelf in eigen hand te hebben.

We willen zekerheid in ons leven. Het leven is immers kort en we moeten er goed gebruik van maken. Kan God ons die zekerheid geven? Jezus antwoordde de Joden dat hun (en ons) *geen ander teken wordt*

gegeven dan het teken van de profeet Jonas (Mt. 12, 39-40), het teken namelijk van zijn lijden, dood en verrijzenis. Daarom schreef sint Paulus: Joden eisen wonderen, Grieken verlangen wijsheid, maar wij verkondigen een gekruisigde Christus. (1 Kor. 1, 22-23)

Moeten we het daar mee doen? Ja en nee. Als we dit teken van het kruis in ons leven toelaten, zullen onze ogen open gaan voor al die andere tekenen die God deed en nog steeds doet, dagelijks en om ons heen. Een mooie zonnige dag, een toevallige ontmoeting, een overweldigend landschap, een zetje in de rug, een lovende bloem, een gelukkige ontsnapping uit een netelig gevaar enz. Maar ook de tegenkantingen en de rampspoed, ziekte en nood krijgen door het teken van het kruis een ander karakter, omdat in het teken van het kruis, lijden een doorgang naar verrijzenis wordt. Ook daarin is Gods liefde aanwezig. God zendt ons voortduren kleine tekenen van zijn liefde, kleine attenties van zijn aanwezigheid. Toeval is hetgeen ons toe valt, een synoniem voor God die anoniem wil blijven.

Hij schenkt ons ook de richting-aanwijzers voor ons leven en de kracht om die weg te gaan. De richting-aanwijzers vinden we in zijn Woord, uitgesproken in de heilige Schrift, verkondigd door de Kerk en klinkend in ons hart. De kracht om de weg te gaan krijgen we door zijn genade, in alle omstandigheden en vooral in de tekenen van de sacramenten, waarin geschiedt wat het teken uitdrukt.

Dagelijks ontvangen we het teken van het brood, waarvan Jezus zegt: Ik ben het brood des levens. Hij is ons dagelijks brood uit de hemel dat ons sterkt op onze tocht door het leven. Dit brood vervult onze honger naar zekerheid en onze dorst naar geborgenheid. In het teken van het kruis worden ons alle andere tekenen geopenbaard. In het bijzonder geldt dit voor het teken van het brood, de eucharistie, waarin Christus, door ons fijngemalen en verteerd, in ons hart kan leven zodat wij, fijngemalen door de wereld, verteerd door goddelijke liefde kunnen leven. Jezus zegt in de eucharistie tot elk van ons: *Ik ben het brood des levens; wie tot Mij komt zal geen honger meer hebben, en wie in Mij gelooft zal nooit meer dorst krijgen.*